

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593333024/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

«Ja; men det underer mig. Det forekommer mig, at jeg har mærket, at De kunde drømme om at spille en saadan Fiskerdrøngs Rolle. Men De er vist født rig, Er De ikke?»

Jeg gav et undvigende Svar.

«Ja, ja,» sagde han; «men De troer dog om Dem selv, eller De føler Dem selv som en fin Natur, gjør De ikke? Bilder De Dem ikke Noget ind netop af den Grund?»

«Det er muligt,» svarede jeg leende, for ikke at svare uhøflig paa dette Vridtbor-Spørgsmaal.

«Ja, saa gjør det mig ondt for Dem.»

«Hvorfor?»

«Fordi, naar man vil gjøre Lykke i vor Tid, skal man kunne associe-re sig med de simple Naturer.»

«Ja, men saa bliver Lykken vel ogsaa simpel.»

«Aa, 1000 à 3000 Daaler aarlig – mein Lieb, was willst Du noch mehr?»

Under denne Samtale fulgtes vi ad til Foreningen, hvor Stykket igjen kom paa Tale med Andre, og der blev en ret livlig Discussion ved et «Sold». Da Andreasen vedblivende udhævede, at Heltens Ungdom var indholdsløs, sagde en ældre Student, som denne Aften syntes at have den Opgave at lede Discussionen i god Aand: at man naturligvis maatte forudsætte det som Døgterens Mening, at Helten var national

«O!» raabte Andreasen, «forudsætte! Nationalitet skal ikke forudsættes, men træde frem! National er jo ogsaa et indholdsløst Begreb, naar det ikke bliver nærmere bestemt!»

Nogle hørte ikke rigtig, hvad Andreasen sagde, og det blev opfattet, som om han havde gjort sig skyldig i det Kjæfteri at kalde Nationalitet indholdsløs, hvorfor han blev sat i rette.

«Saa beder jeg om Orden, saa vil jeg hoide en Tale, udbringe en Toast!» raabte han, livlig af Punsch, idet han sprang op og strøg Haaret fra Panden.

Man vidste, at der vilde komme noget Livligt, og som for end mere at anspore det, drillede man ham med Afbrydelser og paastod, at han havde drukket for meget til at kunne tale sammenhængende.

«I skal faae at høre, om jeg kan tale sammenhængende!» raabte han med en Stemme, der ved sin skarpe, energiske Klang skaffede ham Lyd. «Hvad jeg skal tale om, er om Nationalitet og Indhold. Er Drik